

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobce:, e. č.: ..., státní příslušnost, pobytem, zastoupeného
Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha
9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, poštovní
schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-470/ZA-ZA11-P15-2016

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 2. 2018, č. j.: OAM-470/ZA-ZA11-P15-2016 **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-470/ZA-ZA11-P15-2016 Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný vzal, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí, za postaveno najisto, že tvrzenými důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou jeho obavy ze zadržení, uvěznění a ohrožení jeho života z důvodu příslušnosti k Církvi Boha Všemohoucího. Žalovaný však na základě výpovědi žalobce a informací ohledně dodržování lidských práv a svobod v zemi jeho původu, dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť takové důvody v průběhu řízení neuvedl. Podle žalovaného nebyl žalobce v zemi původu z důvodu příslušnosti k náboženské skupině nikdy vystaven pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, proto mu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu rovněž mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný nezjistil ani skutečnosti nasvědčující tomu, že se v případě žalobce jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neudělil mu proto ani azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a nedospěl ani k závěru, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy a proto mu neudělil ani doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
2. Žalobce podal proti shora citovanému rozhodnutí včas žalobu, ve které vytýká žalovanému porušení ust. § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, porušení ust. § 50 odst. 3 a 4 správní řád, namítal také porušení ust. § 68 odst. 3 správní řád, neboť odůvodnění rozhodnutí neobsahuje zákonem požadované náležitosti. Dále pak žalovanému vytýká porušení ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť má za to, že podmínky pro udělení azylu splňuje a porušení § 14a zákona o azylu, protože mu v případě návratu do ... hrozí nebezpečí vážné újmy vyplývající zejména z toho, že nelze spolehlivě vyloučit jeho postih za podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi. Podle žalobce žalovaný také porušil čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 33 Ženevské úmluvy, protože uvedeným rozhodnutím dochází k porušení těchto mezinárodních závazků, jelikož v případě navrácení žalobce do země původu by došlo k porušení závazků non-refoulement. Odkázal přitom na skutečnosti, které uvedl při pohovorech konaných dne 1. 8. 2016, 1. 11. 2016 a 3. 11. 2016. Dle jeho názoru byly jednoznačně naplněny podmínky pro udělení azylu ve smyslu Ženevské úmluvy i § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování pro náboženské vyznání. Uvedl, že je řadovým členem Církve Boha Všemohoucího, a to od roku 1999. Zúčastňoval se církevních setkání se svými spoluvěřci, které se konaly v bytě některého ze spoluvěřců za účasti malé skupinky lidí v počtu dva až čtyři.
3. V rámci pohovoru žalobce uvedl, že pochází z věřící rodiny, ve věře bych vychovávan od malička a na konci roku 1999 vstoupil do Církve Boha Všemohoucího. Díky důslednému zkoumání božího slova přišel na to, že se jedná o

práci jediného Boha. V té době se začal opět účastnit náboženského života a pracovat v církvi. V církvi byly potřeba materiály a žalobce se staral o jejich dopravu. V létě roku 2001 takto přepravoval materiály a byl prohledáván policií. V té době bylo takové prohledávání časté, a pokud u někoho policie našla náboženské materiály, ty byly zadrženy policií a souvěrci zatčeni, proto se snažil žalobce vymyslet, jak se tomuto vyhnout. Na knihách měl proto při přepravě naskládaná vajíčka. Tehdy při prohledávání přijelo policejní auto, policisté vystoupili, kontrolovali žalobce, neměli na sobě uniformy. Ani mu neukázali své doklady. Prohledali auto, proti tomu nemohl žalobce nic dělat. Měl však štěstí, protože viděli vajíčka, tak dál už neprohledávali. Ptali se žalobce, co dělá, kam jede a poté ho propustili. Později tuto práci již nemohl dělat, protože policisté ho znali a měl také v církvi na práci jiné věci. Staral se o vypalování CD s náboženskými písněmi, což dělal u sebe doma. Dále uvedl, že v létě roku 2004 se stalo, že člověk, který u žalobce nakupoval CD, byl zatčen policií. Tento člověk věděl, kde žalobce bydlí, protože on mu nosil CD. To znamenalo, že žalobce nemohl zůstat doma. Od té doby tedy v původní domácnosti již nebydlel, bydlel u souvěrců, vedl život člověka, který sice má domov, ale nemůže se tam vrátit. Později se dozvěděl, že policie dorazila k němu domů a chtěla ho zatknout. Znamenalo to tedy, že se v žádném případě nemohl vrátit domů, že nemohl vést normální život, nemohl se ani oženit. Věděl, že pokud by se vrátil domů a zkusil vést normální život, byl by zatčen. V březnu roku 2014 žalobci zemřela matka. V té době žalobce doma nebyl, resp. se nemohl vrátit, protože policie chtěla využít matčin pohřeb k tomu, aby žalobce zatkla. Žalobce byl všechny uvedené roky pronásledován policií a ani v době, jako je pohřeb jeho matky, se nemohl vrátit domů, protože by byl zatčen. Dále uvedl, že křesťané jsou v Číně zatýkáni všude, vždy však tajně. Ve skutečnosti, je zákonem zaručena náboženská svoboda, věřící však sleduje místní policie, takže když žalobce odešel do jiného okresu a bydlel u svých bratrů a sester ve víře a málo vycházel, místní policie ho neznala. I v jiném okrese se však musel žalobce neustále skrývat a málokdy se odvážil vyjít ven. Navíc nikde nezůstával dlouhodobě, přesouval se z jednoho místa na druhé. Toto vše se událo roku 2004, po výše zmiňovaném zatčení bratra ve víře, kdy se žalobce přestěhoval do Situace po přestěhování byla přesně taková, že místní policie o žalobci nevěděla určitou dobu, než zjistili, kde žalobce přebývá, takže vlastně žalobce problém neměl, protože po určité době se vždy přestěhoval na jiné místo. K situaci z roku 2004 pak dodal, že nakupovat CD šli dva věřící, přičemž jeden vešel do obchodu a druhý stál venku. Když byl zatčen policií ten v obchodě, tak druhý člověk uprchl a dal žalobci toto vědět. On mu nosil ta CD domů. Práci žalobce bylo je pak vypalovat, ne nakupovat. Věc shrnul žalobce tak, že od léta roku 2004 byl tedy jednoznačně policií hledán kvůli své víře v Církvi Boha Všemohoucího. V podstatě proto, že z místa původního bydliště odešel, pobýval u souvěrců, měnil místa pobytu a téměř nevycházel z domu, ho policie nenašla. Situace tedy byla pro žalobce nebezpečná a policie žalobce neobjevila pouze z důvodů, že si vše hodně hlídal, jak shora uvedl. K situaci křesťanů v uvedl, že v se všude snaží zatýkat věřící z Církve Boha Všemohoucího, když někoho policie najde z této víry, tak ho zatkne. Dále pak uvedl, že když přestoupil k Církvi Boha Všemohoucího, tehdy pracoval, opravoval interiéry bytů v jejich oblasti. Žalobce pak uvedl, že ze zkušeností věděl, že pokud bylo zjištěno, že někdo přepravoval materiály či vypaloval CD s náboženskou

tématikou, byl zatčen, ví, že někteří spoluvěřící byli zatčeni a odsouzeni na několik let do vězení. Stejnou zkušenost jako žalobce měli i ostatní věřící z Církve Boha Všemohoucího. Dále uvedl, že on sám si pas vyřídil v roce 2014, do té doby žalobce nenapadlo, že by mohl odejít z Roku 2014 se útlak vůči věřícím Církve Boha Všemohoucího zvýšil, proto si vyřídil pas a začal zjišťovat možnosti, jak opustit Situaci ohledně praktikování víry v Církvi Boha Všemohoucího od roku 2004 popsal tak, že se spoluvěřící setkávali, shromáždění však dělali pouze s rodinou, u které v ten moment žalobce bydlel. Žalobce sám se věnoval četbě božího slova a modlil se. Dále uvedl, že nezkoušel svou situaci řešit přestěhovat se v rámci.... nebo země, která je mu historicky, sociálně i jazykově bližší. Uvedl, že v rámci by to nemělo žádný smysl, neboť situace pro věřící je v celé stejná. Žalobce proto uvažoval spíše o západních zemích, neboť křesťanství přišlo ze západu a ví, že je zde svoboda víry. V zemích poblíž je spíše rozšířen buddhismus a navíc žalobce si přál být co nejdál od Úplně posledním impulsem k opuštění byla smrt jeho matky. O záměru žalobce opustit, věděla pouze jeho sestra ve víře, kde bydlel.

4. Žalobce tedy dopodrobna při provedených pohovorech vyličil správnímu orgánu svůj azylový příběh, včetně důvodů, které ho vedly k opuštění vlasti a nemožnosti se do navrátit. Kromě toho žalobce nebo jeho právní zástupce doložil řadu zpráv vypovídajících o systematickém potírání náboženské svobody státními orgány nebo o rozšířeném pronásledování příslušníků náboženských menšin, včetně členů Církve Boha Všemohoucího.
5. Žalobce pak uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uznává, že žalobce je příslušníkem Církve Boha Všemohoucího, neboť jeho výpověď ohledně této církve alespoň v základních rysech odpovídá informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít. Zároveň pak žalovaný konstatuje, že z dostupných informací o zemi původu vyplývá, že členové náboženských menšin v se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek. Přesto však dospěl k závěru o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V rámci svých argumentů žalovaný jednak uvedl, že žalobce nebyl v minulosti dlouhodobě pronásledován a z toho vyvozuje absenci odůvodněné obavy žalobce z pronásledování v budoucnu. Kromě toho se žalobci dle žalovaného nepodařilo v řízení prokázat, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy, když není důvod se domnívat, že by došlo k zadržení žalobce a vystavení nelidskému zacházení, mučení atd., v případě návratu do, když se tak nestalo ani v jednom případě po dobu pobytu žalobce v Zdůraznil, že žalobce opustil, přičemž tam žádné konkrétní problémy se státními orgány neměl. Dle žalovaného žalobce pouze využil znalostí o problematice pronásledování příslušníků náboženských menšin v, aby svými tvrzeními následně vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přestože on sám ve skutečnosti v zemi původu ohrožen nikdy nebyl a v tomto ohledu nepředložil žádné důkazy.
6. Dle žalovaného svou situaci mohl žalobce řešit pomocí využití možnosti vnitřního přesídlení v rámci ..., což je podpořeno i tím, že po svém přestěhování do oblasti, již žádné problémy související se svou vírou neměl. Dále poukázal žalovaný

na to, že materiály, které žalobce a jeho právní zástupce v rámci řízení dokládali, se netýkali přímo osoby žalobce, ale obecně situace v oblasti lidských práv a náboženské svobody v Dále pak uvedl, že správní orgán uvádí několik dílčích vzájemně souvisejících námitek týkající se vycestování žalobce z vlasti či integračních snah žalobce v České republice a z těchto skutečností souhrnně vyvozuje postranní ekonomický záměr žalobce. Je to jednak ta skutečnost, že žalobci byl bez jakýchkoliv problémů vydán cestovní pas a při vycestování neměl na letišti v žádné problémy, při žádosti o vízum uvedl či předložil několik nepravdivých informací a dokumentů, přičemž o této skutečnosti správní orgán sám od sebe neinformoval a učinil tak až poté, co byl konfrontován, což snižuje jeho věrohodnost i ve vztahu k jeho dalším tvrzením ohledně důvodů odchodu z vlasti. Dále sdělil, že žalovaný namítá, že příjezd žalobce a dalších žadatelů z byl pečlivě organizován ze strany třetích osob, nejednalo se tedy o individuální odchody konkrétních osob, které by z vlasti měly unikát zcela spontánně a pod vlivem vnějších okolností. Dále pak, že jak žalobce, tak další žadatelé z, požádali okamžitě po uplynutí 6 měsíců o pracovní povolení, našli si zaměstnání, opustili pobytová střediska a našli ubytování v soukromí, což nasvědčuje spíše ekonomicky motivům odchodu z vlasti. Navíc pak žádost o mezinárodní ochranu žalobce neučinil ihned na Letišti Václava Havla, ale až později v, přičemž nedokázal správnímu orgánu spolehlivě sdělit, kdo mu poradil cestu.

7. Žalobce však namítá, že správní orgán nesprávně a nepodloženě připisuje těmto skutečnostem význam ve vztahu k posuzování podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv se nejedná o skutečnosti, jež by mohly jakkoliv relativizovat obavy žalobce z pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy.
8. Žalobce pak uvedl, že veškeré tyto námitky, jež nyní uvádí, se vyskytují i ve všech rozhodnutích u těch 8 žadatelů o mezinárodní ochranu, kterým správní orgán udělil mezinárodní ochranu formou azylu z důvodu odůvodněné obavy z pronásledování coby členů menších křesťanských církví v – tedy i tito úspěšní žadatelé přicestovali legálně se svými doklady, a to přes letiště. Je tak nejasné, na základě jaké metody dospěl správní orgán z týchž výtek a argumentů k opačnému závěru než u žalobce a jakou výpovědní hodnotu těmto argumentům sám správní orgán připisuje.
9. Žalobce uvedl, že připouští, že v rámci řízení nepředložil správnímu orgánu žádné konkrétní důkazy týkající se toho, že konkrétně on ve vlasti byl před svým odchodem v hledáčku státních orgánů a že má tedy strach ze zadržení, mučení či pronásledování. Zároveň však absolvoval, jak uvedl, celkem tři poměrně podrobné pohovory, v rámci nichž poskytl správnímu orgánu ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu vyčerpávající výpověď, která byla konzistentní, vnitřně bezrozporná, bez zásadnějších nesrovnalostí a kromě toho zapadala do celkového kontextu dostupných informací o systematickém pronásledování příslušníků náboženských menšin v Je přesvědčen o tom, že žalovanému se v řízení nepodařilo vyvrátit věrohodnost žalobce, přičemž právě na té skutečnosti, že tvrzení žalobce pokládá za nevěrohodné, žalovaný staví své rozhodnutí, kdy žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nevyhověl.

10. Žalobce má však za to, že splňuje podmínky ust. § 12a, b zákona o azylu. Žalobce nesouhlasil ani s tvrzením žalovaného, že žalobce, v případě obav z pronásledování v místě svého bydliště, mohl využít vnitřního přesídlení v rámci ..., tedy přestěhovat se do jiné části, když však současně žalovaný nepřipouští, že by žalobce jakékoliv problémy vůbec v měl. S tím žalobce nemůže souhlasit, neboť již v rámci pohovorů uvedl, že tato možnost pro něj reálně nepřicházela v úvahu, neboť k pronásledování příslušníků Církve Boha Všemohoucího dochází na celém území, když žalovaný svůj závěr podporuje zejména tím, že žalobce po svém přestěhování do oblasti v roce 2004 žádné problémy související s vírou neměl, což dle žalobce není pravdou. Žalovaný však své úvahy nepodporuje žádnými důkazy na konkrétní informace o zemi původu, které by nasvědčovaly tomu, že po přestěhování do jiné části země by žalobce jednoznačně unikl problémům se státními orgány a tedy, že by jeho přesun byl účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě. Nestací totiž pouze tvrdit, že by pronásledování žalobce bylo pouze lokálně ohraničeno. Žalovaný totiž vůbec nebere v potaz, že žalobce se po přestěhování do oblasti neustále skrýval, prakticky nevycházel z domu, často měnil místo svého bydliště. Skutečnost, že žalobce poté, co se přestěhoval, nebyl nikdy zadržen, tedy nemusela být nutně výsledkem nezájmu orgánů o jeho osobu, ale spíše výsledkem preventivních opatření ze strany žalobce. Přesto se však problémům s policií nevyhnul a v rámci pohovoru popisoval, že nebyť neustálého skrývání a měnění místa pobytu ho policie či jiné státní orgány, které ho hledaly a mohly ho znovu zatknout. Jak např. vypovídal v jednom z pohovorů o tom, že v Číně se vláda snaží využívat vše k pronásledování křesťanů a zároveň vzbuzuje v lidech udávání tím, že je za to odměna a popisoval situaci, jak v jedné z domácností, kde žalobce po přestěhování žil, se snažil zjistit jeho totožnost a příslušnost k víře starosta, který je součástí státního aparátu a který, pokud by žalobce skutečně objevil a zjistil, že je příslušníkem Církve Boha Všemohoucího, by ho nahlásil policii. V médiích probíhá také např. kampaň, aby byli kontrolováni lidé, tedy cizí lidé, kteří se v určité oblasti objeví a obyvatelé byli nabádáni k tomu, aby, pokud zjistí, že v některé domácnosti je cizí člověk patřící k Církvi Boha Všemohoucího, aby ho udali na policii. Zdůraznil, že takto to prostě v funguje a tak se vláda snaží na nejnižších úrovních realizovat svou politiku.
11. Přestože je žalobce přesvědčen, že mu měla být udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu, domnívá se, že rovněž splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, a to zejména z důvodu jeho možného postihu souvisejícího s podáním žádosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi.
12. Z výpovědi žalobce v kontextu zpráv o zemi původu plyne, že by mu v případě návratu do mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo potrestání. Závěry žalovaného, že by tomu tak nebylo, postrádají dostatečnou oporu ve správním spise.
13. Kromě obavy související s náboženským přesvědčením se žalobce obává i postihu za podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi, a to s ohledem na to, že případ

..... žadatelů o azyl byl medializován jak v ČR, tak i v zahraničí, včetně země původu žalobce. Skutečnost, že jméno žalobce nebylo v těchto článcích přímo zmíněno, přitom není rozhodující. Důležité je, že žalobce opustil ... na krátkodobé vízum a nevrátil se před skončením jeho platnosti. Zároveň jeho pobyt na území ČR spadá do doby, kdy byly publikovány předmětné články. Nelze proto vyloučit, že by si čínské orgány tyto souvislosti nespojily a žalobce v případě navrácení neidentifikovaly jako jednoho z těchto žadatelů. Žalovaný si přitom neobstaral žádné informace ve vztahu k nebezpečí hrozícího špatného zacházení nebo trestání právě v souvislosti s podáním žádosti o azyl v jiné zemi, přestože ze zpráv o dodržování lidských práv v vyplývá, že čínské státní orgány postihují zvláště tvrdě křesťany, kteří se projeví veřejným způsobem.

14. Žalobce také namítá, že správní orgán nesprávně a nepodloženě připisuje jiný význam skutečnostem jako je např. nalezení práce v ČR nebo poskytnutí nepravdivých informací při žádosti o vízum. Místo potřeby řešit meritum věci, tj. odůvodněný strach z pronásledování z důvodů náboženství, se žalovaný zabývá na několika stránkách úvahami, když spekuluje o okamžitém opuštění pobytového střediska po uplynutí šesti měsíců, nalezení si práce a postupné integrace žalobce v české společnosti. Snahu o řádnou integraci přitom v žádném případě nelze klást k tíži žalobce. Právo pracovat přitom požívá žadatel o mezinárodní ochranu po šesti měsících ode dne poskytnutí údajů v podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a realizace tohoto práva nijak neovlivňuje naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany.
15. Žalovaný, jak bylo sděleno, dále poukazuje na skutečnost, že žalobce při vyřizování schengenského víza poskytl nepravdivé informace a doklady a po příchodu do ČR o tom neinformoval správní orgán při první možné příležitosti. Uvedené však žalobce nepovažuje za jakkoliv relevantní ve vztahu k jím uváděným důvodům žádosti o mezinárodní ochranu a zároveň tato skutečnost nemůže mít vliv na posouzení jeho věrohodnosti. Uvedení některých informací do žádosti o vízum nepravdivě doporučil zprostředkovatel, který mu s vyřizováním víza pomáhal a cílem bylo zvýšit šance žalobce na získání víza a vycestovat ze země, což bylo v jeho situaci zcela logickým postupem. Žalobce kromě toho v řízení správnímu orgánu sdělil, které informace a dokumenty byly poskytnuty nepravdivě. To, že tak učinil teprve na základě dotazu správního orgánu, a nikoliv z vlastní iniciativy, není vůbec důležité. Neměl žádný rozumný důvod k tomu, aby tak učinil dříve. Nelze předpokládat, že osoba přicházející do zcela cizí země, v níž hledá ochranu před pronásledováním, bude hned při podání žádosti společně s uvedením důvodu jejího podání rovněž informovat příslušné orgány o tom, že při vyřizování žádosti o vízum uvedla některé informace nepravdivě. Úvahy žalovaného v tomto ohledu zcela postrádají jakýkoliv logický i právní základ.
16. K argumentu o organizovaném příjezdu do ČR žalobce namítl, že by v jeho případě vůbec nemělo hrát roli, zda společně s ním přicestovalo více osob či nikoliv, stejně tak datum přicestování. Fakt, že v jistém období se v České republice objevuje početná skupina žadatelů, nijak neovlivňuje hodnocení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Tvrdí, že tvrzení správního orgánu, že přicestoval

organizovaně, se nezakládá na objektivních skutečnostech. Žalobce před příchodem do České republiky neznal téměř nikoho z ... křesťanů žádajících v ČR o mezinárodní ochranu. Důvodem, proč přicestoval právě v období roku 2016, je skutečnost, kterou se snažil vysvětlit již v rámci správního řízení. Od roku 2014 totiž tvrdě zesílilo pronásledování státních orgánů vůči křesťanským uskupením. K argumentu, že žalobce nepodal žádost o mezinárodní ochranu na letišti, uvedl, že upozorňuje na ust. § 3a zákona o azylu, který umožňuje žadateli o mezinárodní ochranu podat žádost na několika místech, a to mimo jiné na policii, na hraničním přechodu nebo v přijímacím středisku nebo na odboru krajského ředitelství cizinecké policie za podmínky, že se dostavil dobrovolně, což se v případě žalobce stalo. Žalobce tak postupoval zcela v souladu se zákonem, když podal žádost v přijímacím středisku, kde běžně podávají žádost o mezinárodní ochranu všichni žadatelé o mezinárodní ochranu přicestovavší s platnými doklady. Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018 zruší a mezinárodní ochranu žalobci udělí, popř. rozhodnutí žalovaného z 1. 2. 2018 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

17. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné, když uvedl, že žaloba je vystavěna především na opakování a rozšiřování skutkových tvrzení učiněných v průběhu správního řízení, na výkladu příslušných ustanovení zákona či pojmů z oblasti azylové problematiky vedeném snahou co nejvíce přiblížit jejich požadovaný význam azylovému příběhu žalobce; podle názoru žalovaného ne zcela úspěšně, a na dezinterpretaci závěrů učiněných žalovaným v napadeném rozhodnutí. Žalobce namítá, že jeho situace měla být posouzena jako azyl z politických důvodů v širším slova smyslu tak, jak má na mysli ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, a pro případ, že by jeho věc takto posouzena nebyla, dovozuje alespoň azylově relevantní pronásledování podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Poté žalobce obdobnou argumentaci používá i ve vztahu k možnosti udělit mu doplňkovou ochranu, kdy v této souvislosti apeluje na rozložení důkazního břemene v řízení ve věci mezinárodní ochrany mezi správní orgán a žadatele, a vysvětluje, jakým způsobem bylo třeba v jeho případě pracovat s faktorem věrohodnosti výpovědi. Pokud jde o tzv. „druhý argumentační okruh“, žalobce se v něm vyjadřuje k nesprávnému hodnocení motivů opuštění země svého původu ze strany správních orgánů a vyjadřuje s jeho hodnocením nesouhlas. To vše pak žalobce pasuje na možnost udělit mu azyl podle § 12 zákona o azylu, případně doplňkovou ochranu podle ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný však potíže tvrzené žalobcem neshledal azylově relevantními, a to především z hlediska nedostatků potřebné kvality i kvantity tvrzeného pronásledování. Přitom ani z hlediska možnosti udělit žalobci doplňkovou ochranu neshledal správní orgán dostatečnou intenzitu hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy. Tvrzené potíže žalobce pak navíc i po provedení všech podrobných pohovorů zůstávaly pouze v rovině domněnek a spekulací, na což žalovaný řádně reagoval a na mnoha místech odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, co jej k závěrům o neexistenci skutečného pronásledování vedlo. Správní orgán své závěry o tom, že žalobce nebyl v zemi svého původu skutečně pronásledován, podložil velmi rozsáhlou, podrobnou a logicky provázanou úvahou stran rozboru všech tvrzení žalobce, které v celém svém souhrnu utvořily ucelený obrázek o situaci, která žalobce v zemi

původu provázela. Žalovaný tuto úvahu učinil nejen přísně individuálně, kdy sama o sobě rozhodně obстоjí, ale její správnost umocnil i tím, že ji podrobil komparaci s členy organizované skupiny turistů, kteří v určitém období s obdobnými příběhy a organizování stejným způsobem třetími osobami do České republiky přicestovali a v tomto období o mezinárodní ochranu požádali.

18. V případě žalobce zdůraznil žalovaný, že žalobce nikdy nebyl ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek byt' jen kontaktován, natož zadržen či dokonce opakovaně zadržován, nebyl ani nikdy nalezen a ani se nikdy on sám nestal terčem jakéhokoliv jednání, které popisoval u svých souvěrců, a to i přesto, že se právě tento závěr snaží v žalobě zpochybnit, zejména spekulacemi o tom, že jediným důvodem, proč dosud nebyl zatčen, je, že umně policistům unikál. Správní orgán na základě pohovorů, které s žalobcem provedl, nakonec nutně dospěl k jedinému logickému závěru, a sice, že žalobce pouze využil uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v, aby svými tvrzeními následně vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil zdání o existenci obav z návratu do vlasti, přestože on sám ve skutečnosti ve své vlasti ohrožen nikdy nebyl, ačkoliv se to snaží prostřednictvím žaloby najednou tvrdit.
19. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí věnoval i otázce věrohodnosti výpovědi žalobce, kdy na mnoha místech odůvodnění napadeného rozhodnutí uzavřel, že tak, jak žalobce dané události popsal, k nim dojít nemohlo, přitom každou takovou úvahu řádně odůvodnil. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. října 2017 ve věci Y. L. pro Švýcarsku (stížnost č. 53110/16).
20. Správní orgán tedy prioritně vycházel z toho, že konkrétní potíže uváděné žalobcem není možné považovat za skutečnosti azylově relevantní, a to ani přesto, že jeho příslušnost k tvrzené církvi výslovně nijak nezpochybňuje. Žalobce se přitom snaží ale právě prostřednictvím tohoto závěru žalovanému podsunout, že žalovaný tím připustil, že žalobce pronásledován byl. Snaží se totiž navodit dojem, že už jen to, že je někdo příslušníkem dané církve, takové pronásledování potvrzuje. Žalobní argumentace přitom setrvává na obecném tvrzení o existenci pronásledování náboženských příslušníků v jako postupu, kterým si komunistický režim upevňuje moc a likviduje alternativní a opoziční ideologie, a to bez jakékoliv vazby na konkrétní azylový příběh žalobce. Je tedy zřejmé, že žalobní argumentace je směsicí cíleně vybraných negativních obecných informací o praktikování veškerého náboženství v s cílem vyobrazit potíže žalobce v mnohem intenzivnějším negativním světle, kdy stejný postup zvolil žalobce již v průběhu správního řízení.
21. Rozšířené úvahy žalovaného stran možnosti využití vnitřního přesídlení, či bezproblémového vydání cestovního pasu, či bezproblémového vycestování přes nejbližší letiště v zemi původu, tak pouze umocňuje závěr správního orgánu o neexistenci tvrzeného pronásledování a nelze je považovat za návod k řešení tvrzeného pronásledování. Pomocí nich správní orgán pouze završil úvahu o neexistenci tvrzeného pronásledování. Úvaha o vnitřním přesídlení tak není určena

jako návod k řešení potíží žalobce. Žalovanému tedy nelze vytýkat, že se blíže nezabýval schopností žalobce opatřit si dlouhodobější zázemí v jiné části Tyto okolnosti totiž souvisí s otázkou existence efektivní vnitřní ochrany, která se posuzuje poté, co správní orgán dospěje k závěru, že v místě bydliště žalobce mu hrozí pronásledování či vážná újma relevantní z pohledu mezinárodní ochrany. V nyní posuzované věci však dospěl žalovaný na základě podrobných pohovorů se žalobcem na podkladě zpráv o zemi původu k závěru, že mu takové pronásledování ani vážná újma relevantní z pohledu mezinárodní ochrany nehrozí. Proto není namístě dále analyzovat, zda v zemi původu existuje možnost efektivní vnitřní ochrany, např. formou vnitřního přesídlení.

22. Pokud jde o námitku ohledně chybného chápání pojmu „politická práva a svobody“ ve smyslu hlavy druhé Listiny, kterým žalobce argumentuje ve směru k možnosti udělit mu azyl, neboť mu ve smyslu čl. 17 Listiny svědčí právo na svobodu projevu a ve smyslu čl. 20 Listiny právo sdružovací, žalovaný k tomu sdělil, že žalobce tato práva ve vztahu k tvrzenému vyznání víry v rámci „neveřejných domácích utajovaných církevních sezení o čtyřech osobách“, kde docházelo pouze k tvrzenému čtení bible a modlení, značně přeceňuje. S ohledem na výše uvedené navíc je zřejmé, že ani zde tato argumentace neobstojí, neboť k žádnému bránění práva na svobodu projevu či práva na sdružování, které by dosahovalo požadované intenzity a kvality, žalobce osobně vystaven nikdy nebyl.
23. Pokud žalobce dále správnímu orgánu v žalobě vytýká, že byl jeho případ medializován, není žalovanému zřejmé, z čeho tato úvaha vychází, rozhodně se tak nikdy nestalo ze strany žalovaného.
24. K tzv. druhému argumentačnímu okruhu, tj. k otázce zjevného motivu příjezdu žalobce do České republiky, žalovaný sdělil, že svoji úvahu o spíše ekonomických důvodech příjezdu jeho a dalších členů jejich organizované skupiny, v napadeném rozhodnutí řádně vysvětlil. Je třeba odmítnout nařčení žalobce z „metaprávních“ úvah či spekulací. Správní orgán podrobil správní úvaze nejen chování žalobce, ale všech ostatních členů jejich organizované skupiny, jakkoli se žalobce zařazení do této skupiny brání. Žalovaný proto vnímá argumentaci v tomto směru za zbytečně útočnou. Konstatováním o společných rysech této skupiny včetně zapojení se většiny jejích členů (včetně snahy zapojit se) do pracovního procesu správní orgán spíše dokreslil propojenost dané skupiny. Pokud se žalobce cítí dotčen tím, že správní orgán rozpoznal jeho ekonomické úmysly spíše než obavy z pronásledování, je to jen důsledek jeho chování v ČR v návaznosti na obsah jeho podrobné výpovědi jako nejpravděpodobnější logický závěr.
25. Pokud žalobce dále v souvislosti s výtkou, že žádost o mezinárodní ochrany nepodal např. již na letišti, argumentuje tím, že zákon umožňuje podat žádost o mezinárodní ochranu na několika místech a žalobce tak měl právo si vybrat, kde svoji žádost podá, sděluje k tomu žalovaný, že žalobce sice měl právo si vybrat kde, ovšem již ne kdy žádost podá. Žalobce přitom situaci mnoho dnů vůbec neřešil, volně se v rámci svého turistického víza pohyboval po České republice, a ani

azylově relevantním způsobem nevysvětlil, proč o mezinárodní ochranu nepožádal bezprostředně poté, co k tomu měl příležitost, např. na letišti.

26. Správní orgán pak považuje za irelevantní žalobou navrhované důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami. Každá žádost o mezinárodní ochranu je správním orgánem vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, stejně tak tomu bylo i v případě žalobce. Na tom nic nemění ani skutečnost, že správní orgán shledal stejné typové znaky u dalších žádosti o mezinárodní ochranu podaných členy dobře organizované skupiny, kteří spolu s žalobcem o mezinárodní ochranu v průběhu zhruba jednoho roku požádali. Taková argumentace je tedy bezpředmětná. Zdůraznil, že žaloba je celá protknuta úvahami o tom, že jiným žadatelům se stejným příběhem azyl udělen byl. Tak tomu však není, každý azylový příběh je zcela jiný a je třeba k němu také individuálně přistupovat.
27. Žalovaný má za to, že odůvodnění v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobce ve svém souhrnu nevedou v důsledku k předpokladům, jestli by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Důvody závěrů vyslovených správním orgánem jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé. Doplnková ochrana nebyla žalobci udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobcem ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad vystavení osoby žalobce riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do V tomto ohledu žalovaný odkázal na konkrétní souvislosti uvedené v odůvodnění správního rozhodnutí. Shrnul, že neshledává obsah žalobních námitek způsobit jím vyslovené závěry. Správní rozhodnutí považuje za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytýkanými v žalobě.
28. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
29. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-470/ZA-ZA11-P15-2016, z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, ze Zprávy o šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany Veřejného ochránce práv, č. j. KVOP-46235/2018 ze dne 31. 10. 2018 a ze zprávy Amnesty International Zamítnutý azyl čínských křesťanů v ČR: Po návratu do jim hrozí zatčení a mučení.
30. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).
31. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 5. 2016. Dne 19. 5. 2016 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy uvedl, že do ČR přicestoval dne 11. 5. 2016

z do Prahy na cestovní pas a české vízum. Jako jediný důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl náboženské pronásledování. Následně pak byl s žalobcem proveden pohovor dne 1. 8. 2016 a následně pak doplňující pohovory, a to 1. 11. 2016 a 3. 11. 2016. Z protokolu o pohovoru krajský soud zjistil důvod žádosti o mezinárodní ochranu, který je ten, že žalobce je věřící ve Všemohoucího Boha, přičemž v důsledku své víry, kdy jeho církev je zakázána a je označována za „zlé kultury“, kdy do této církve žalobce vstoupil v roce 1999. Měl problémy, kdy se jednalo o útlak kvůli své náboženské víře. První problém byl v roce 2001, kdy v létě roku 2001, když žalobce se staral o dopravu materiálů, které byly potřeba, takto přepravoval materiály a byl prohledáván policií. V té době bylo prohledávání souvěrců ze strany policie časté, a pokud u někoho našli materiály, ty byly zadrženy a souvěrci zatčeni, proto se snažil žalobce vymyslet, jak se tomu vyhnout. Na knihách měl proto naskládaná vajíčka. Tehdy při prohledávání přijelo policejní auto, policisté vystoupili a žalobce kontrolovali. Žalobci ani neukázali své doklady. Prohledali auto, proti tomu žalobce nemohl nic dělat. Měl pouze štěstí, protože policisté viděli vajíčka a dál nic neprohledávali. Ptali se žalobce, co dělá a kam jede a pak ho propustili. Později tuto práci přestal dělat, protože ho policisté znali a samotný žalobce měl pak v církvi na práci jiné věci. Staral se totiž o vypalování CD s náboženskými písněmi, a to dělal u sebe doma. Dále sdělil, že v létě roku 2004 nastala událost, že člověk, který nakupoval CD, byl zatčen policií. Věděl, kde žalobce bydlí, protože žalobci nosil CD, a to znamenalo, že žalobce nemohl zůstat bydlet doma. Od té doby bydlel u souvěrců, vedl život člověka, který sice domov má, ale nemůže se do něho vrátit. Později se dozvěděl, že policie dorazila k němu domů a chtěla ho zatknout. Od té doby tedy žalobce bydlel u souvěrců, neměl žádný normální život, nemohl se ani oženit. Pokud by se do místa původního bydliště vrátil a zkusil vést normální život, byl by zatčen. V roce 2014 se rozhodl opustit, neboť zesílil tlak policie a státních orgánů vůči věřícím, když policie se snaží všude zatýkat věřící Církve Boha Všemohoucího. Žalobce věděl o zatýkání souvěrců, přičemž situace se týkala celé země. Zdůraznil, že tlak vůči věřícím Církve Boha Všemohoucího i ostatních křesťanských církví se od roku 2014 stupňoval s tím, že útlak v celé zemi je stejný. Vyslovil obavu, že pokud by se do vrátil, začali by ho zajisté vyšetřovat a mohli by zjistit, že v České republice požádal o mezinárodní ochranu.

32. Součástí správního spisu jsou i žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu, s nimiž byl žalobce seznámen, a to zpráva Ministerstva vnitra: Křesťané, březen 2016, Zpráva Ministerstva zahraničních věcí o lidských právech a demokracii za rok 2015, kapitola IV.: prioritní země - ..., ze dne 21. 4. 2016, Výroční zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, Výroční zpráva, Pronásledování křesťanů a církví v čínskou vládou, březen 2016, Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016, ..., ze dne 24. 2. 2016, Zpráva Freedom House, Svoboda ve světě 2016 Čína ze dne 27. 1. 2016, Výroční zpráva Human Rights Watch 2017, Čína ze dne 12. 1. 2017, Informace OAMP – Církev Boha Všemohoucího, historie, struktura a věrouka ze dne 23. 6. 2016.

33. Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 30. 5. 2019. U tohoto jednání samotný žalobce uvedl, že v roce 2004 došlo k zadržení nebo zatčení jeho průvodce církví, a to žalobce vedlo k tomu, že v tomto roce odešel z domu. Později se dozvěděl od jiného průvodce církví, že tehdy byla doma pouze jeho matka. Neví přesně, jak vše probíhalo. Od roku 2004, kdy z domácnosti matky odešel, se tam už nikdy nevrátil, protože to nebylo pro něho bezpečné. Od té doby žil v domácnostech sester a bratrů ve víře. Bylo to v jiném městě, než kde žil do roku 2004, bylo to v různých městech a v různých domácnostech. Jeho pobyt v jednotlivých domácnostech netrval stejně dlouhou dobu, měnil se podle toho, jak to bylo bezpečné. V státní orgány vyžadují, pokud v domácnosti žije někdo, kdo vyznává zakázanou církev a pokud toto někdo ví, aby to oznámil. Domáci, u nichž žil, znali situaci v místě bydliště a už věděli, že pobyt žalobce u nich by mohl někdo ohlásit a bylo by vhodné změnit bydliště. Stalo se celkem od roku 2004 do jeho odchodu z, že musel 4x změnit bydliště. Jeho „domáci“, tedy ti, u kterých žil, nebyli uvěznění, ale také museli změnit své bydliště. U spoluvěrců, kde žil po roce 2004 bydlel zdarma, také se u nich stravoval, sám však žádné větší výdaje neměl, např. neměl ani auto. Měl však úspory ještě z doby před rokem 2004, neboť do roku 2004 pracoval a dělal rekonstrukce bytů, od roku 2004 až do svého odjezdu z však již nepracoval. Z úspor, které měl z doby před rokem 2004, si zaplatil letenku, chyběla mu pouze malá část, tu mu dodali bratři a sestry ve víře. Od roku 2004 nepracoval proto, že nebyl místní a pokud by pracoval nebo si hledal místo, státní správa by si ho všimla. V tu dobu, tedy od roku 2004 z bytu vycházel, jen když se stěhoval. Kdyby vycházel z bytu častěji, sousedi by si ho všimli. Od roku 2004, jak uvedl, žil u souvěrců, a to ve větších rodinách. Někteří z jejich členů byli zemědělci a pracovali na poli, někteří docházeli do zaměstnání. Ve všech rodinách, ve kterých žil, byli všichni stejného náboženského vyznání jako on. Dále uvedl, že z se rozhodl odjet v roce 2016 proto, že zesiloval tlak státní správy na to, aby se oznamovali lidé, kteří vyznávají zakázané náboženství. V době, kdy žil u svých souvěrců po roce 2004, do žádné domácnosti, kde žil, žádná kontrola ze strany policie nepřišla, jak to bylo po jeho odchodu, neví. Poté, co z jednotlivých domácností odešel do jiné domácnosti, už se s původními členy domácnosti nestýkal. V případě, že by musel vycestovat zpět do, bojí se útisku, došlo totiž ke zboření kostelů, zatýkání příslušníků církví, přičemž nejdůležitější útlak je veden vůči církvi, jejímž je žalobce členem. Proto je jednoznačně přesvědčen o tom, že jakmile by se vrátil do, byl by zatčen.
34. U tohoto soudního jednání zástupkyně žalovaného uvedla, že se odvolává na odůvodnění rozhodnutí žalovaného i písemné vyjádření k žalobě. Poukázala na to, že každá žádost o udělení mezinárodní ochrany musí být posuzovaná individuálně, a to se také stalo v případě žádosti žalobce, kdy žalovaný vycházel ze shromážděného spisového materiálu, v němž měl oporu při posouzení žádosti žalobce. Žalovaný má za to, že nebylo prokázáno pronásledování žalobce v Žalobce sice uvedl, že z místa svého původního bydliště odešel v roce 2004, do roku 2012 až 2014 pobýval na různých místech v V jednom z pohovorů, který byl s žalobcem veden v roce 2016, však tento uvedl, že v pracoval, měl skupinu pěti lidí, s nimiž prováděl rekonstrukci bytů a že si vydělával i peníze na cestu k vycestování z Tím, že žalobce pracoval, musel se nutně pohybovat mezi

lidmi. Žalobce neprokázal, že by byl v stíhán či měl nějaké konkrétní problémy s policií. V roce 2014 si navíc zcela legálně žalobce vyřídil cestovní doklad a vyřídil si také krátkodobé schengenské vízum. Žalobce sice uvedl, že podklady pro vyřízení víza mu sehnal prostředník, ale žádost o vyřízení si podával sám nebo prostřednictvím sestry ve víře a jediné co v dokladech změnil, bylo jeho zaměstnání a stav. Nebylo tedy dle žalovaného prokázáno, že by žalobce naplnil podmínky ust. § 12 písm. a) nebo písm. b) zákona o azylu. Nebylo ani prokázáno, že by žalobce naplnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Z žádných zpráv založených ve spise nevyplývá, že by po návratu neúspěšných žadatelů o azyl do docházelo k celoplošnému pronásledování. Pokud jde o zprávu Amnesty International, která je ve spise založena, ta pochází až z března roku 2018, tedy až z doby, když bylo vydáno rozhodnutí žalovaného. Navíc ani z této zprávy dle žalovaného nevyplývá, že by docházelo k celoplošnému pronásledování navrátilých se žadatelů o azyl. Dále zástupkyně žalované by k této zprávě soud neměl přihlížet. Pokud jde o prolomení zásad ust. § 75 s.r.s., domnívá se, že toto ohledně skutkového stavu v daném případě není namístě, žalovaný má za to, že jeho skutkové závěry obstojí a rozšiřování dalších skutečností pro případ návratu žalobce vidí žalovaný jako bezdůvodné. Stejně tak má žalovaný za to, že by soud neměl přihlížet ani ke Zprávě Veřejné ochránkyně práv, neboť Veřejná ochránkyně práv nesmí zasahovat do rozhodovací činnosti soudů a žalovaný má za to, že se zatím nejedná o zprávu konečnou.

35. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
36. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odst. 5 téhož ustanovení ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmu se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odst. 6 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo

ochotny nebo odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

37. Podle čl. 9 odst. 1 Směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (tzv. kvalifikační směrnice) za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy je považováno jednání, které je:

- a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo
- b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a).

38. Podle odst. 2 písm. a) téhož článku Kvalifikační směrnice za pronásledování ve smyslu odst. 1 může být mimo jiné považováno použití psychického nebo fyzického násilí včetně sexuálního násilí.

39. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

40. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

41. Krajský soud na tomto místě uvádí, že žalobce do spisu založil Zprávu o šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany Veřejnou ochránkyní práv, kterou provedl důkaz v rámci soudního jednání a z níž vyplynuly tyto podstatné skutečnosti: *OAMP ve svých rozhodnutích činí nedůvodné rozdíly mezi*

úspěšnými a neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu. OAMP formuloval odůvodnění jednotlivých rozhodnutí tak, že nelze rozlišit, proč v konkrétních případech byla či nebyla udělena mezinárodní ochrana. Je nezbytné, aby bylo z jednotlivých odůvodnění zřejmé, že OAMP posoudil individuální okolnosti konkrétního žadatele a své závěry o důvodnosti nebo naopak nedůvodnosti jeho žádosti stáhl k těmto individuálním okolnostem. Takové úvahy v jednotlivých rozhodnutích zpravidla chybí. Ve skutečnosti se celé pasáže odůvodnění beze změny opakují, v příkrém rozporu s požadavkem na individualizaci rozhodnutí.

42. *OAMP pochybil ve způsobu věrohodnosti jednotlivých žadatelů. Při posuzování věrohodnosti je klíčovou povinností správního orgánu postupovat jednotlivě, objektivně a nestranně při zohlednění skutečností významných pro posouzení samotné žádosti o mezinárodní ochranu, a své negativní závěry náležitě odůvodnit. OAMP tuto povinnost porušil.*
43. *OAMP nepodnikl žádné kroky vedoucí k identifikaci možných obětí mučení či jiných forem špatného zacházení. OAMP toto tvrzení zpochybňuje, aniž by žadatelům nabídl provedení lékařského či psychologického vyšetření anebo je o této možnosti alespoň informoval.*
44. *Ve vztahu k naplnění požadavků ohledně důkazního břemene a důkazního standardu řízení o mezinárodní ochraně OAMP pochybil. Své závěry o neexistenci přiměřené pravděpodobnosti pronásledování neopírá OAMP o relevantní informace o zemi původu vztahující se ke konkrétním skutkovým okolnostem jednotlivých případů, a zároveň se dostatečně nezaměřuje na hodnocení budoucího rizika pronásledování.*
45. *Posouzení možnosti vnitřního přesídlení ze strany OAMP je v jednotlivých rozhodnutích naprosto nedostatečné, neboť neodpovídá podmínkám kladeným na takové posouzení kvalifikační směrnicí a judikaturou. Strohé konstatování, že problémy žadatelů byly omezeny pouze na určité území, bez dalšího nepostačuje k přijetí závěru o možnosti žadatelů předejít pronásledování přestěhováním se na jiné místo v rámci Závěr o možnosti vnitřního přesídlení nebyl vůbec posouzen na podkladě informací o zemi původu, ale byl pouhou domněnkou OAMP nepodloženou důkazy. Takový závěr je nepřezkoumatelný.*
46. *OAMP nesprávně pracoval s informacemi o zemi původu žadatelů o azyl. Ačkoliv zprávy o situaci křesťanů v shromážděné OAMP byly do značné míry po obsahové stránce relevantní, v rozporu s čl. 4 odst. 3 písm. a) a c) kvalifikační směrnice nepokrývají celou řadu otázek nutných pro posouzení potřeby mezinárodní ochrany. Naprostá většina informací o zemi původu byla zastaralá, neboť kromě zprávy Ministerstva vnitra Spojeného království o křesťanech existovaly ke dni vydání rozhodnutí minimálně o rok aktuálnější zprávy. Byl tak porušen i požadavek čl. 8 odst. 2 procedurální směrnice na obstarání aktuálních a přesných informací o zemi původu. OAMP využil pro všechny žadatele totožné informace o zemi původu, s výjimkou informace OAMP, která se vždy vztahuje k obecným informacím o konkrétní církvi.*
47. *Z uvedené zprávy Veřejné ochránkyně práv tak cituje krajský soud dále následující:*

48. *Po prostudování jednotlivých rozhodnutí o mezinárodní ochranu jsem dospěla k závěru, že své povinnosti rozhodovat podobné případy stejně OAMP v případě skupiny žadatelů z nedostal. Naopak na základě velmi podobných skutkových okolností a v kontextu totožných informací o zemi původu došlo v některých případech k udělení mezinárodní ochrany, naprostá většina žádostí však byla zamítnuta.*
49. *Z přijatých rozhodnutí musí však být vždy jasné patrné, co k odlišným rozhodnutím správní orgán v jednotlivých případech vedlo. Tak tomu v posuzovaných rozhodnutích není. Ve skutečnosti se celé pasáže odůvodnění beze změny opakují, aniž by byly přizpůsobeny konkrétním okolnostem případu. Naopak části obsahující individualizaci odůvodnění neudělení ochrany v řadě případů takřka chybějí, v příkrém rozporu s požadavkem na individualizaci rozhodnutí.*
50. *Považuji za problematické, že je celá výše uvedená argumentace obsažena jak v pozitivních, tak i negativních rozhodnutích. V rozhodnutích, kterými azyl nebyl udělen, tyto argumenty působí jako klíčové pro negativní závěr OAMP o žádosti. V pozitivních rozhodnutích přitom došlo k udělení azylu bez zdůvodnění, proč vyjmenované okolnosti nakonec v hodnocení OAMP nesebrály žádnou roli.*
51. *Ve skutečnosti se ani pro prostudování všech rozhodnutí nedá zjistit, z jakého důvodu byla některým žadatelům mezinárodní ochrana udělena a některým nikoliv.*
52. *Veřejná ochránkyně práv zdůraznila, že ani v jednom případě OAMP nezpochybnil, že je daný žadatel členem církve, o které to tvrdí.*
53. *V případě osmi žadatelů, kterým OAMP mezinárodní ochranu udělil, bylo součástí odůvodnění: „Původcem negativního jednání vůči jmenované[mu] byly přitom zcela jednoznačně bezpečnostní složky a dle správního orgánu s ohledem na výše citované informace o situaci v oblasti lidských práv v a zejména stavu náboženské svobody nelze očekávat, že by žadatelce [žadatel] v případě, že by se na ně obrátil[a], byly případné nadřízené čínské složky ochotné a schopné poskytnout ochranu jejich [jeho] základních lidských práv před nezákonným jednáním jím složek podřízených“.*
54. *Rovněž neúspěšný žadatelé však v průběhu celého řízení vyjadřovali obavu z policejního násilí a uváděli, že byli sledováni či kontaktováni bezpečnostními složkami, někteří byli dokonce již vzati do vazby a vyslýcháni, přičemž tyto výsledky měly podobný průběh jako v případě úspěšných žadatelů. Není tak vůbec jasné, jak mohl správní orgán na základě v zásadě obdobných individuálních okolností a týchž zpráv o zemi původu v jejich případě dospět k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná. Pokud jde o zatčení a vyslýchání těchto neúspěšných žadatelů, OAMP v něm pouze uvedl: „jednání policistů vůči žadatelce [žadatel] překročilo akceptovatelnou míru a šlo zcela evidentně o porušení služebních povinností i zákona z jejich strany, jednalo se o jediný konkrétní incident. K této argumentaci považovala Veřejná ochránkyně práv za nutné zdůraznit, že i jediný incident může představovat pronásledování, je-li svou povahou dostatečně závažné.“*

55. Dále soud ze zpráv cituje, že *pokud jde o údajnou organizovanost příchodu žadatelů, argumentace OAMP je problematická z několika důvodů. 1. Závěry OAMP nemají žádnou oporu v objektivních důkazech, ve výpovědích jednotlivých žadatelů nebo shromážděných informací o zemi původu, ale vycházejí pouze ze subjektivního přesvědčení a ničím nepodložených domněnek.*
56. Žalobce do soudního spisu založil také Zprávu Amnesty International ze dne 7. 3. 2018, z níž vyplynulo, že Amnesty International je znepokojena informací, že většina žádostí o azyl křesťanského vyznání byla v ČR zamítnuta. Z výzkumu Amnesty International, které mělo ministerstvo vnitra při svém rozhodování k dispozici, jednoznačně vyplývá, že občané, kteří jsou křesťanského vyznání, čelí ve své zemi pronásledování a perzekucím. Už v roce 2013 odstartovala kampaň za ničení kostelů a odstraňování křesťanských křížů z budov. Právník, který nabídl pastorem pomoc i samotní členové církve čelí zastrašování, absurdním obviněním a vykonstruovaným procesům. 1. února 2018 navíc vstoupila v platnost nařízení, která úřadům zvyšuje pravomoci monitorovat, sledovat a potencionálně postihovat některé náboženské praktiky. Ještě více se tak zvyšuje státní kontrola nad všemi aspekty náboženského vyznání. Nadále hrozí, že pravidla zdůrazňující národní bezpečnost s cílem omezit „infiltraci a extremismus“, můžou být zneužita k dalšímu omezování práv na svobodu náboženského vyznání a víry. pečlivě monitoruje své občany, kteří jsou v zahraničí. Jako vlastizrádce bere ty, kteří v jiné zemi kritizují režim – třeba tím, že požádají o azyl. Například i, jejichž náboženstvím je islám, čelili po nucených návratech do ... zatýkání, mučení a obvinění ze „zrady rodné země“. Fakt, že lidé žádající v zahraničí o azyl, bere čínská vláda jako důvod k obvinění z trestního činu nebo pokusu o něj.
57. Krajský soud v Brně pak uvádí, že měl k dispozici pět rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, rozhodnutí, z nichž vyplynulo, že žalovaný udělil azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu občanům, kteří vyznávají křesťanskou víru a jsou členy zakázaných náboženství, které jsou označeny za „zlé sekty“, tak jako je to v případě žalobce v této projednávané věci, kterému mezinárodní ochrana udělena nebyla.
58. Krajský soud uvádí, že z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí a z připojeného správního spisu v daném případě vyplynulo, že žalobce jako zásadní a jediný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl obavy z pronásledování a zatčení z důvodu té skutečnosti, že je příslušníkem náboženské skupiny, konkrétně příslušníkem Církve Boha Všemohoucího. Jak z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, žalovaný nezpochybnil věrohodnost výpovědi žalobce ohledně jeho příslušnosti k této náboženské skupině a nezpochybňuje ani jeho tvrzení o životě v zemi jeho původu a jeho konkrétní potíže. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že v je potlačována náboženská svoboda a dochází k postihu osob praktikujících křesťanské náboženství. Přiložené materiály potvrzují, že vláda ve sledovaném období postihovala menší křesťanské církve a uskupení, které označovala za zakázané kulty či zakázané sekty. Ze shromážděných zpráv vyplynulo, že jejich členové jsou vystaveni mučení, šikaně a týrání. Zákon tyto náboženské skupiny označuje jako „zlé sekty“. Žalovaný tedy dospěl k závěru,

že nelze vyloučit, že žalobce je příslušníkem Církve Boha Všemohoucího, neboť jeho výpovědi stran uvedené církve alespoň v zásadních obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít. Žalovaný pak uvádí, že s ohledem na příslušnost žalobce k Církvi Boha Všemohoucího se seznámil se situací v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně. Cituje Informaci Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017, podle které vláda omezuje praktikování náboženství na pět oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznávaných náboženských prostorách a zároveň kvalifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod kontrolou, jako „kulty zla“. Podle Zprávy Freedom House, nazvaný Svoboda ve světě 2017 – ze dne 27. 1. 2016, kdy svoboda vyznání je ze strany ateistické přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, některé skupiny jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Neregistrované skupiny včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se postupně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromažďování jiných domácích církví jsou naopak přepadána nebo vykazována ze svých shromáždění. Podle zprávy Amnesty International 2015/2016 – Čína ze dne 24. 2. 2016 byla svoboda vyznání v Číně i nadále systematicky potlačována. Dle této zprávy pokračovala vláda ve své kampani demolicí kostelů a strháváním křesťanských křížů v provinciích Podle zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21. 4. 2016 v docházelo i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, k omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Žalovaný pak dále cituje Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA O svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, ve které Ústava Číny stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje pojem „normální“. V této zprávě je rovněž uvedeno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily a odsuzovaly k trestu odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním náboženských praktik. Podle zprávy Ministerstva vnitra: Křesťané z března 2016 se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života. Omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Protestantské skupiny, které nemají vazby na vlastenecké sdružení a katolíci vyznávající loajalitu k, nemají možnost se registrovat jako právnické osoby. Některé z nich se mohou scházet s tichým souhlasem místních úřadů, ale setkání jiných domácích církví jsou rozháněny nebo jejich členové vyháněni z míst, kde se scházejí. Z citovaných zpráv o zemi původu žalobce žalovaný pak učinil dílčí závěr: „Po porovnání informací sdělených žadatelem, resp. jejím právním zástupcem a jejich porovnání z výše uvedenými informacemi o situaci členů náboženských menšin v, správní orgán konstatuje, že tito se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek. Jinými slovy žalovaný z citovaných shromážděných zpráv o poměrech v zemi původu žalobce má za prokázané, že v je svoboda náboženského vyznání do značné

míry omezována a že v této zemi existuje pronásledování z náboženských důvodů. S tímto „dílčím“ závěrem žalovaného Krajský soud v Brně souhlasí.“

59. Krajský soud v Brně ovšem nemůže souhlasit s dalším závěrem žalovaného, a sice „že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodu náboženského vyznání žalobce nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, pak v tomto správní orgán důvodnost žádosti jmenovaného o mezinárodní ochranu podle zákona o azylu neshledal“. Podle názoru žalovaného, ačkoliv byl žalobce podle svých sdělení příslušníkem Církve Boha Všemohoucího a svou víru od roku 1999 vyznával, nebyl ze strany či bezpečnostních složek dlouhodobě pronásledován ve smyslu zákona o azylu, tj. nebyla závažným způsobem porušena jeho základní lidská práva, neboť nebyl ze strany čínské policie či jiných orgánů nikdy zadržen. Žalovaný dovodil pak další závěr, že „žalobce pouze využil znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v, aby svými tvrzeními následně vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přesto, že on sám zadržen nikdy nebyl. Žalobce nad rámec obecného tvrzení neuvedl a předložil během správního řízení žádné relevantní skutečnosti, které by jím tvrzené nebezpečí činilo reálným a které by pro něj bylo dostatečným důvodem domnívat se, že ho může s významnou pravděpodobností postihnout. Soud v této souvislosti však uvádí, že žalobce při svém výslechu (tři pohovory) před správními orgány i svým sdělením při jednání u Krajského soudu v Brně uvedl, že v jednom případě v roce 2001 byl jeho automobil, ve kterém převážel knihy s církevními texty, prohledáván policií, knihy se nenašly pouze proto, že měl na nich naložená vajíčka a k zatčení ze strany policie žalobce proto nedošlo, uváděl pak, že od roku 2004 se již nemohl zdržovat ve svém bydlišti, neboť ho v místě hledala policie, místo původního bydliště musel opustit, od té doby až do odjezdu z ... se již do původního bydliště nevrátil, skrýval se v domácnostech svých sester a bratrů ve víře, musel bydliště měnit, z domácností prakticky vůbec nevycházel, aby ho někdo neoznámil a nebyl zatčen. Uvedl také ty skutečnosti, že ví o zatýkání souvěrců, když pronásledování ze strany policie u věřících v Církvi Boha Všemohoucího výrazně zesílilo od roku 2014.
60. Soud uvěřil výpovědi žalobce před správním orgánem i soudem, že v důsledku shora uvedených skutečností žil v každodenním strachu, nemohl vést normální život, a to byl zásadní důvod, pro který se zemi původu rozhodl opustit. Se zřetelem k výše citovanému ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice lze tedy nepochybně připustit, že žalobce měl odůvodněné obavy z pronásledování pro příslušnost k náboženské skupině a tato skutečnost nebyla nikterak v průběhu správního řízení vyvrácena. Za situace, kdy tuto výpověď žalobce žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nezpochybnil, je pro Krajský soud v Brně nepřezkoumatelný jeho závěr o tom, že „základní lidská práva žalobce nebyla závažným způsobem porušena“. Argument žalovaného, že žalobce nebyl ze strany či bezpečnostních složek dlouhodobě pronásledován, nemůže obstát se zřetelem ke shora uvedené definici pronásledování dle čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, z níž vyplývá mimo jiné to, že se jím rozumí jednání, které svou povahou je natolik dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv. Podle názoru krajského soudu se žalovaný s otázkou

pronásledování v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně vypořádal uvedením důvodů, proč popisované jednání policie vůči žalobci nepovažuje svou povahou za dostatečně natolik závažné, aby jej bylo možno kvalifikovat jako pronásledování. Nelze pominout, že podle citovaného článku kvalifikační směrnice se za pronásledování mimo jiné považuje použití i psychického násilí, které bylo v případě žalobce dle jeho výpovědi použito, neboť k fyzickému násilí sice ani v jednom případě nedošlo, nicméně má soud za prokázáno, že žalobce měl důvodnou obavu ze zatčení ze strany policie, v důsledku čehož opustil svůj původní domov a skrýval se v domácnostech spoluvěrců po řadu let, kdy téměř nevycházel z domu, v důsledku obav ze zatčení ze strany policie ani nepracoval, nemohl vést normální život a založit si rodinu. Z těchto důvodů krajský soud musí hodnotit jako nesrozumitelný závěr žalovaného, a to, že dle něho žalobce nebyl v zemi své státní příslušnosti z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystaven pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, tedy závažnému porušení jeho základních lidských práv ze strany, a že ani neuvedl žádné konkrétní a relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této jeho situaci v případě jeho návratu do vlasti cokoliv změní.

61. Za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí také v části, v níž žalovaný odkazuje na možnost žalobce využít vnitřního přesídlení v rámci Tento závěr žalovaného nemá oporu ve správním spisu, neboť žádná z použitých zpráv o poměrech v zemi původu žalobce neuvádí, že by v některé části nedocházelo k náboženskému pronásledování. Naopak z informací vyplývá, že k pronásledování dochází na celém území
62. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dále vyplynulo, že s otázkou neudělení doplňkové ochrany žalobci podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, tedy s tím, zda žalobci hrozí v případě návratu do nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, se žalovaný řádně nevypořádal, resp. vypořádal se pouze tak, že doslovně opsal odůvodnění, které se týká neudělení azylu podle § 12b zákona o azylu. V té části proto hodnotí odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud jako nepřezkoumatelné. Proto bylo rozhodnutí žalovaného soudem zrušeno.
63. Krajský soud uvádí, že v tomto směru při vydání nového rozhodnutí bude třeba, aby se s otázkou případného návratu žalobce do bez toho, že by mu hrozilo shora uvedené nebezpečí, řádně vypořádal, když poukazuje i na zprávu Amnesty International ze dne 7. 3. 2018, která hovoří o tom, že po návratu do hrozí „čínským křesťanům, kteří se navracejí do“ nebezpečí zatčení i mučení, přičemž soud uvádí, že se jedná o zprávu od organizace, od které běžně v rámci řízení o azylu žalovaný získává potřebné informace a považuje je za pravdivé a věrohodné.
64. Soud pak dále konstatuje, že v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce a ostatní státní příslušníci přicestovali do ČR výhradně v období od července 2015 do srpna 2016 a všichni hovořili o dlouhodobém pronásledování z náboženských příčin a o tom, že se před příchodem vzájemně neznali, dle

žalovaného toto svědčí o „jasné organizovanosti příchodu jmenovaných do ČR“, přičemž o jejich důvodech a motivech lze pouze spekulovat. To, že požádali po uplynutí 6 měsíců od zahájení správního řízení o udělení mezinárodní ochrany o pracovní povolení a našli si zaměstnání a bezprostředně poté opustili pobytová střediska a přihlásili se k pobytu na privátní adresy, často v ubytovacích kapacitách svých zaměstnavatelů v rámci celé ČR, dle názoru žalovaného nasvědčuje tomu, že motivem jejich příjezdu byly spíše ekonomické zájmy, než útek před údajnou náboženskou perzekucí.

65. Zde soud uvádí k úvahám žalovaného, že konstatuje, že z obsahu správního spisu žalovaného nevyplýnul z jediné listiny důkaz na podporu takového tvrzení.
66. Dále pak v odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že považuje obavy žalobce ze zatčení v případě návratu do, protože se doy nevrátil ve stanovené lhůtě a požádal v ČR o azyl, za nepodložené, pouze za hypotetickou spekulaci, protože žalobce kromě obecných tvrzení neuvedl a nepředložil během správního řízení žádné relevantní skutečnosti, které by jím tvrzené nebezpečí činilo reálným a které by bylo dostatečným důvodem domnívat se, že ho může s významnou pravděpodobností postihnout. Poukázal na to, že z jím shromážděných informací nelze dovodit, že by žalobce byl po svém návratu do vlasti zadržen, jak tvrdí a postižen za podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR z náboženských důvodů, když žalovaný v tomto směru poukázal na to, že ze strany žalovaného naprosto žádná informace ohledně žalobce, jeho tvrzení a žádosti o azyl neunikly.
67. K tomu uvádí krajský soud, že v tomto směru si žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, což bylo jeho povinností a dopustil se tak další vady řízení. Soud opětovně poukazuje na Zprávu Amnesty International ze dne 7. 3. 2018, která nasvědčuje opaku, tedy tomu, že v případě návratu žalobce do, žalobce, který je žadatelem o azyl v ČR a který se nevrátil ve stanovené lhůtě do, by mohlo hrozit zatčení, mučení či nelidské zacházení.
68. Na tomto místě pak ještě soud poukazuje také na to, že z pěti rozhodnutí úspěšných žadatelů o azyl v ČR ze strany křesťanů dospěl ke stejnému stanovisku, jako dospěla ve svém šetření Veřejná ochránkyně práv, a to v tom, že na základě velmi podobných skutkových okolností, tedy obdobných příběhů a v kontextu totožných informací o zemi původu došlo pouze v některých případech k udělení mezinárodní ochrany (mělo jich být celkem osm), avšak v naprosté většině byly žádosti zamítnuty.
69. Krajský soud věc uzavírá tak, že z důvodů, které v odůvodnění rozsudku uvedl, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení dle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a věc dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrací žalovanému k dalšímu řízení.
70. Soud vyslovuje v souladu s ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. právní názor, že na žalovaném bude, aby si před vydáním nového rozhodnutí opatřil další „čerstvé“ zprávy týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země

původu žalobce a v novém rozhodnutí pak srozumitelně a dostatečně odůvodnil neudělení (pokud setrvá na stejném stanovisku) mezinárodní ochrany žalobci podle § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu.

71. Na závěr soud uvádí, že zprávu Veřejné ochránkyně práv ze dne 31. 10. 2018 pokládá za zprávu, k níž je třeba přihlížet, neboť Veřejná ochránkyně práv se velmi podrobně situací žadatelů o azyl z zabývala, uvedla v ní řadu skutečností, které dle názoru soudu je možno využít pro posouzení věci žalobce a proto zavazuje žalovaného (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), aby před vydáním nového rozhodnutí, kdy doplní podklady, použil i zásadní skutečnosti uvedené ve zprávě Veřejné ochránkyně práv, a přihlédl i ke zprávě Amnesty International ze dne 7. 3. 2018, tedy se s těmito podklady řádně vypořádal.
72. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měl úspěch žalobce, náklady řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. června 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně